

εις γάμον τὴν νεάνιδα, ἡ ὁποία ἀμέσως μεταβαίνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα ἐκεῖ προσευχομένη καὶ εὐχαριστοῦσα καλέσῃ εἰς τὸν γάμον τὰς προστάτιδας αὐτῆς ψυχάς.

Ἐν τούτοις εἶναι πλήρης ἀνδραγαθίας.

— Εἶναι πολὺ κακὸν νὰ ἀπατήσωμε τὸν ἄνθρωπον, ἔλεγεν εἰς τὴν θείαν της. Τί θὰ γείνω, ὅταν ἀνακαλύψῃ, ὅτι ἐγὼ δὲν εἰσεύρω νὰ κάμω τίποτε.

— Ἐχει ὁ Θεός, ἀπαντᾷ ἡ θεία. Αἱ ἀγαθαὶ ψυχαί, αἱ ὁποῖαι μέχρι τοῦδε σ' ἐπροστάτευσαν, δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψουν.

Τὴν ἡμέραν τῶν γάμων, ἐν ᾗ ἐπρόκειτο νὰ καθίσουν εἰς τὴν τράπεζαν, φαίνονται εἰσερχόμεναι εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ γεύματος τρεῖς γυναῖκες, ὡχραί, λιπόσαρκες, αἱ ὁποῖαι διὰ τὴν ἀποτρόπαιον αὐτῶν ὄψιν ἐπιχύνουσι ταραχὴν εἰς ὅλους τοὺς προσκεκλημένους.

Ἡ πρώτη ἔχει ἓνα βραχίονα μακρότερον τοῦ ἄλλου, ἡ δευτέρα ἔχει τὰ νῶτα κυρτωμένα καὶ τὸ σῶμα στρεβλόν, ἡ τρίτη ἔχει ὀφθαλμούς ἐξογκωμένους καὶ ἐρυθρούς.

— Τί εἶναι αἱ φρικώδεις αὗται μορφαί; ἐρωτᾷ ὁ ἰνδός τὴν σύζυγόν του.

Ἡ νεόνυμφος ἀπαντᾷ συγκεχυμένη καὶ τρέμουσα:

— Εἶναι αἱ θεαὶ τοῦ πατρός μου. Ὡ-
φειλον νὰ τὰς προσκαλέσω.

Ὁ ἰνδός πλήρης ἀπορίας πλησιάζει τὴν πρώτην καὶ ἐρωτᾷ:

— Διατί ἔχεις τὸν ἓνα βραχίονα μακρότερον τοῦ ἄλλου;

— Τέκνον μου, ἀπαντᾷ αὐτὴ, τοῦτο συνέβη, διότι ἄλλοτε ἐκουράσθην νη-
θουσα.

— Ὡ! ἀναφώνεῖ τότε ὁ ἰνδός, στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, δὲν πρέπει τότε νὰ κάμῃς τοιαύτην ἐργασίαν.

Πλησιάζει τὴν δευτέραν καὶ ἐρωτᾷ:

— Διατί ἔχεις τὸ ἀνάστημα στρεβλόν καὶ τὰ νῶτα κυρτά;

— Διότι πολὺ, πάρα πολὺ ἐκέντησα.

— Ἄ! καλὴ μου σύζυγος, ἀναφώνεῖ ὁ ἰνδός, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ σκεφθῇς ποτε νὰ κεντήσῃς.

Πλησιάζει τὴν τρίτην καὶ ἐρωτᾷ:

— Καὶ σὺ διατί ἔχεις τοὺς ὀφθαλμούς τὸσφ ἐξογκωμένους καὶ ἐρυθρούς;

— Διότι πολὺ ἔρραψα.

— Ἀγαπητὴ μου σύζυγε, ἂν ἐπιχειρήσῃς μίαν στιγμὴν νὰ ῥάψῃς, θὰ σ' ἀφῇσω.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἀδύνατος ἀλλὰ φιλόδοτος καὶ εὐσεβὴς νεάνις ἀπηλλάγη τῶν φόβων της καὶ ἐπειδὴ εἶχε καρδίαν περικλείουσαν σπανίας ἀρετάς, ἡγαπήθη θερμῶς ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ ἔζη-
σεν εὐτυχῆς.

Α. Θ. PONTHEPS

ΠΑΛΑΙΟΝΤΟΛΟΓΙΚΑ

(Ἀπόσπασμα ἀνεκδότου μελέτης)

Τὰς διατριβὰς ποιούμενος ἐν Βηρυτῷ ἔξεδραμον εἰς πολλὰ μέρη τῆς Συρίας πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαιοτήτων κατὰ τὴν ἐκδρομὴν μου ταύτην

ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν ἵνα ἰδῶ πολλὰ γεω-
λογικὰ φαινόμενα αὐτῆς καὶ ἐπιστημονι-
κῶς ἐρευνήσω τὴν φυσικὴν κατάστασιν αὐ-
τῆς ὡς καὶ τὰ συνιστῶντα στρώματα αὐ-
τὴν μετὰ τῆς ἱστορίας τῶν ἐν αὐτῇ λει-
ψάνων. Ἐκ τῶν ἐρευνῶν μου τούτων προ-
αγόμενος ἀπεφάσισα ὑπὸ παλαιοντολογι-
κὴν ἐποψὴν ἵνα συντάξω μελέτην τινὰ ἐπι-
στημονικὴν, ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν τὰ ὀλίγα ταῦτα πρὸς διαφώτισιν τῶν μὴ ἀψαμένων τῆς γεωλογικῆς ἐπιστήμης οὐδὲ ἐρευνη-
σάντων τοὺς νόμους καθ' οὓς συνδυάζονται καὶ τὴν σχετικὴν ἐκάστου θέσιν.

Ἐν Συρίᾳ ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν πετρώ-
ματα. α) Τὰ μὲν πυριγενῇ ἢ πλουτώνια καλούμενα, φαίνονται προκύψαντα ἐκ τῆς στεροποιήσεως τῶν ἐν ἀρχῇ ἕνεκα πυρὸς τετηκυῶν οὐσιῶν. Τὰ στρώματα ταῦτα κεῖνται ἄνευ κανονικότητος τινος καὶ ἔ-
χουσιν ὄψιν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον κρυ-
σταλλικὴν ἀναμινήσκουσαν τὴν ἀρχὴν αὐτῆς.

β) Τὰ ὕδατογενῇ ἢ ποσειδῶνια καλού-
μενα, ἐσχηματίσθησαν ἐξ ὑποστάθμης, αἰ-
ωρουμένης τέως ἐν ταῖς ὕδασι καὶ καθιστά-
σης ἔπειτα ἀνάγκη ἄρα νὰ περιέχωνται ἐν αὐτοῖς ὀρυκτὰ λείψανα τῶν ἐν τοῖς ὕ-
δασι τότε βιούντων ζώων.

Τὰ οὕτω σχηματισθέντα κοιτάσματά εἰσιν ἐστρωμένα, δηλονότι διέκινται κατὰ στρώματα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὀμαλὰ, ἅπερ ἀρχῇθεν ἦσαν ὀριζόντια· ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἐσωτερικῆς ὥσεως ἐξήρθησαν καὶ διεσπάρθη διαφορο-
τρόπως. Ἡ δὲ φύσις τῶν στρωμάτων τού-
των διαφέρει κατὰ τὸ εἶδος τῶν σχηματι-
σάντων ἰζημάτων, ἅτινά εἰσιν ἀσβεστώδη ἢ ἀμμόδη.

Τὰ ποσειδῶνια ταῦτα καταθέματά εἰσι δύο εἰδῶν.

Τὰ μὲν ἀλιγενῇ, δηλ. καθίζησαν ἐν τῇ βυθῷ τῆς θαλάσσης.

Τὰ δὲ ποταμώχωστα, δηλ. καθίζησαν ἐν γλυκείνῃ ὕδατι, ἥτοι ἐν τῇ βυθῷ λι-
μνῶν καὶ τελμάτων. Ἡ δὲ μελέτη τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων λειψάνων πληροφορο-
ρεῖ πάντα περὶ τῆς καταγωγῆς αὐτῶν.

Περὶ γηγενοῦς θερμότητος τῆς Συρίας.

Ἡ ἄμεσος παρατήρησις καταδείκνυσιν ὅτι αἱ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τῶν ὥρων τοῦ ἔ-
τους προερχόμεναι μεταβολαὶ τῆς θερμο-
κρασίας τοῦ ἐδάφους δὲν γίνονται ἐπαισθη-
ταὶ ἐπέκεινα σημείου τινὸς ἐπιπολῆς κει-
μένου, καὶ ὅτι εἰς μικρόν τι βᾶθος μετα-
βαλλόμενον κατὰ τόπους, ἡ θερμοκρασία αὐτοῦ ἐστὶ σταθερὰ καὶ ἴση πρὸς τὴν μέ-

σιν ἐτησίαν θερμοκρασίαν τοῦ τόπου. Κά-
τωθεν δὲ τοῦ σημείου τούτου παρατηρήσα-
μεν νέον φαινόμενον ἢ θερμοκρασία αὐξάν-
ει κατὰ 1^ο κελσιανοῦ θερμομέτρου ἀνά πᾶν 33^{ον} μέτρον.

Καὶ ταῦτα μὲν ὑπὸ παλαιοντολογικὴν ἐποψὴν περὶ Συρίας ἀνακινουῦνται τοῖς ἀ-
ναγνώσταις τοῦ ἐγκρίτου περιοδικοῦ Ἀτ-
τικοῦ Μουσείου ἐπιφυλαττόμεθα ἐν ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ ἵνα συνεχίσωμεν τὴν μελέτην ἡμῶν.

Χρ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΠΟΙΟ ΑΣΤΕΡΙ

Ἄπ' τὰ τετράψηλα οὐράνια μέρη
Ποῦ δὲ λογιάζονται πόσῳ εἶν' ἡνιλά,
Εἶδαν τὰ μάτια μου κάποιον ἀστέρι
Κάτω 'ς τὴν ἀδυσσο νὰ ροδολᾷ.

Τὸ εἶδα καὶ πρόσμενα τὸ Θεῖο Χέρι
Ποῦ δλαὶς ἢ δύναμις τὸ ἀκοῦν τυφλά,
Πίσω 'ς τὸ ψῆλωμα πάλι νὰ φέρῃ
Τὸ ἀστρο ποῦ ἐπεφτε 'ς τὰ χαμηλά.

Τοῦ κάκου! ἐχάθηκε χωρὶς ν' ἀφῇσῃ
Οὔτε μὴ ἀκτίνα του μέσα 'ς τὴν κτίσι
Κατὰ τὴν πτώσι του τὴ φτερωτή.

Ἔτσι ἀδοήθητη μήπως δὲ δύνει,
Χωρὶς μὴ ἀκτίνα της, πίσω ν' ἀφῇσῃ,
Σὰν τὸ ἀστρο πέφτοντας καὶ ἡ ἀρετὴ;

1890

ΛΑΜΠΡΟΣ ΑΣΤΕΡΙΗΣ

Η ΣΟΥΒΛΑ

Ἄν ἄλλο μοι ἤλθε ποτε εἰς τὸν νοῦν
Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ συνθέσω τρυφερὰς ἀνα-
μνήσεις καὶ διηγήσεις διὰ τὴν ἀγίαν
ἄλλως ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Ἀλλ' ἀ-
νεγνώσκον χθὲς ἐν τινὶ ἐφημερίδι ὅτι «τὰ
Χριστογεννα ἐν Ἀθήναις ἐορτάζονται
ψυχρῶς» καὶ ἀνεμνήσθην τοῦ ἄλλοτε γεί-
τονός μου κ. Φαρδῆ ὅστις, ὡς θὰ ἴδῃτε —
ἐν τέλει τῶν κατωτέρω ἀναμνήσεων μου,
ἂν ὅχι ἐν ἀρχῇ — τὰ ἐώρτασε ψυχρότατα.
Ἄν δὲ ἡ ἀφῆγησίς μου οὐδεμίαν ἔχει
σχέσιν πρὸς τὸ παρατεθὲν ἀξίωμα τῆς
ἐφημερίδος, οὔτε σκοπὸν τινα, σὰς ὑπεν-
θυμίζω πρὸς ἀποφυγὴν ἐπικρίσεων ὅτι
ἀναφέρω μίαν ἀπλὴν ἀνάμνησιν.

Ἡ παρεῖδ' μου πρὸς τὰ κάτω ἦτο γε-
λοιωδέστατα πριδμένη, ἐκ πονοδόντου,
καὶ μὲ ἠνάγκαζε νὰ οἰκουρῶ. Τὸ ψῆχος
ἔξω ἦτο παγετώδες καὶ τὰ κατακαλύ-
πτοντα τὸν οὐρανὸν ὁμοιοχρόως καὶ μο-
νοτόνως ἀμαυρὰ νέφη ἐσκίαζον ἀνταρῶς
τὸ δωμάτιόν μου. Οὐδεμίαν εἶχον ὀρε-
ξιν πρὸς ἀνάγνωσιν. Καὶ μέχρι τῶν ὧ-
ρων μου φθάνουσι γοργοί οἱ ἦχοι τῶν
μανιωδῶς καὶ ἀδιακόπως ἀπὸ τινος ὧ-
ρας κρουομένων κωδῶνων τῶν ἐκκλη-
σιῶν, ὧν οἱ παλμοί, ἀπλούμενοι ἔξω εἰς
τὴν παγερὰν ἀτμόσφαιραν, ἐφθάνον μέ-
χρις ἐμοῦ. Πλησιάζω πρὸς τὸ παρά-
θυρον, καθαρίζω μὲ τὸ παραπέτασμα τὴν
πάχυνον μιᾶς τῶν ὑέλων καὶ ἀτενίζω ἔξω

εις τὸν δρόμον· τὸν ὑπέθετον ἔρημον, ἀλλὰ μετ' ἀπορίας μου εἶδον ἐν αὐτῷ κίνησιν κόσμου φαιδρᾶν καὶ ἀσυνήθην. Καὶ τώρα μόνον, ἰδὼν εἰς τὸν ἡμεροδείκτην, ἐνεθυμήθην ὅτι ἦτο ἀκριβῶς παραμονὴ Χριστουγέννων. Ἐτοποθετήθην λοιπὸν εὐαρέστως πρὸ τῆς ὕελου καὶ διεσκέδαζον με τοὺς διαβάτας, ὧν αἱ ὀλοκόκκιναι ρῖνες ἐδείκνυν, δίκην βαρομέτρων, τὴν δριμύτητα τοῦ ἔξω ψύχους. Εἶδον κύριον πλατύποδα μετὰ σπουδῆς διερχόμενον, ὅστις θὰ ἦτο πλούσιός τις βιομήχανος ἢ ἄνθρωπος τοῦ κόμματος με θεοσίν προνογιοῦχον, διότι τὸ μέγα κοφίνιον ὃ φέρει ἐπὶ τῶν ὤμων ὁ συνοδεύων αὐτὸν ἀγυιόπαις γέμει ἐκλεκτὸν ὀψωνίων, ἐπὶ κορυφῆς τῶν ὀπείων προβάλλει τὴν πορφύραν τῆς ὀλοστρογγυλῆς κεφαλῇ ὀλλανδικοῦ τυροῦ. Μεσῆλιξ ἀνὴρ ἐργατικός, με χονδρὸν ἐπανωφόριον καὶ με τὴν ὄψιν εὐτυχὴ διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς ἐπιούσης, ἐφεγεν εἰς τὴν χεῖρα μηρὸν ἀρνίου κεκρυσμένον. Διήλθε παπᾶς με τὸ ράσον παραφύρως κυμαινόμενον ἐκ τῆς πνοῆς τοῦ βορρᾶ· τοῦτον ἐπικολούθησεν ὑπηρετρία με κάλαθον ὑπὸ τὸν βραχίονα· καὶ αὐτὴν, νέος με ὑπογένειον Ἑρρίκου Δ'. ἐπὶ μορφῆς βλακώδους, με μακρότατον λαιμὸν καὶ βραχυτάτους πόδας, ἀκολουθούμενος ἀπὸ παιῖδα γράπτου κομίζοντα τὴν διὰ τὰ Χριστούγεννα καινούργιήν του περιβολήν, ἃν καὶ ὁ πράσινός του ζακές ὃν ἐφόρει ἦτο ἀρκετὰ εὐπρόσωπος· μοι φαίνεται ὅτι τὸν γνωρίζω, εἰς οἰκοδιδάσκαλος... Ἀλλὰ τί βλέπω! ὁ γειτὼν μου ὁ Φαρδῆς με χῆνα εἰς τὴν χεῖρα! Καθαρίζω τὴν ὕελον διὰ νὰ ἴδω καθαρώτερον· ἐν τούτοις δὲν εἶχον ποσὸς κατανηθῆ. Καὶ ἡ χῆνα ἦτο ἡ μικροτέρα καὶ ἰσχυρότερα τῶν ὁσας ἐτυχέ ποτε νὰ ἴδω, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἦτο χῆνα, οὐδέποτε δὲ ἕως τώρα εἶχε συμβῆ νὰ ἴδω τὸν κ. Φαρδῆν κομίζοντα τὸ ἐλάχιστον εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ κατ' αὐτὰς τὰς μᾶλλον ἐπισήμους ἡμέρας. Μετέβην εἰς τὸ παρὰ τὴν κλίμακα παράθυρον τῆς οἰκίας μου ὁπόθεν ἦτο καταφανὲς ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ὑελοφράκτου εἰσόδου τοῦ διαιτήματος ἐκείνου, καὶ ὅτε μετὰ μικρὸν εἰσῆλθε, τὸν εἶδον μυστηριωδῶς ἐρευνῶντα ποῦ ν' ἀναρτήσῃ τὸ φορτίον του.

Ἀπὸ πολλοῦ παρετήρουν μετὰ περιέργου ἐνδιαφέροντος αὐτὸν τὸν κ. Φαρδῆν, ἄνθρωπον πλούσιον, ὅστις ἦτο ὁ ἀληθὴς τύπος τῆς φιλαργυρίας. Ἀγνοῶ ἂν ἦτο ἄγαμος ἢ χῆρος, ἀλλ' ἔζη πάντοτε μόνος, χωρὶς καμμίαν νὰ ἔχη συντροφίαν, χωρὶς κανένα γνωρίμον, διάγων βίον ὅλως γλιόχρον, ξηρὸν καὶ μεμονωμένον, ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἥς ἡ θεὰ ἐνέπνεε τὸ αὐτὸ παγερὸν ρῖγος τὸ ὁποῖον καὶ ἡ θεὰ τοῦ ὑποκειμένου του. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ, τῆς φωνῆς του ἡ τραχύτης, τὸ εὐθύ του βάδισμα, ἡ κύρτωσις τῶν ὤμων του καὶ ἡ ξηρότης τῶν μελῶν του, καὶ ἡ ἰδιόζουσα σύσπασις τῶν ρυτίδων τοῦ ψυχροῦ προσώπου του, ἐφαίνοντο πιστοποιοῦντα ὅτι ὁ γέρον ἐγνώριζε νὰ κρατῇ στερεῶς τὸ χρῆμά του, καὶ ὅτι ἡ ἐξ αὐτοῦ τέρψις τὸν καθίστα ὅλως ἀδιάφορον πρὸς τὰς ἀπολαύσεις ὧν ἐστρεφεῖτο.

Κατὰ τοῦτο ἰδίως μοι ἐφαίνετο περιέρ-

γος ὁ κ. Φαρδῆς, καθότι ὅλαι του αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ὁμοιομόρφως. Ἐν ἡμέραις ἐορτῶν, οὐδ' ἡ ἐλαχίστη μεταβολὴ ἐν τῇ στερεοτύπῳ τακτικῇ τοῦ βίου του· καὶ κατὰ τὰς ἐπισημοτέρας τῶν ἐορτῶν τοῦ ἔτους οὐδέποτε εἶδόν τινα εἰσερχόμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ ταυ δι' ἐπίσκεψιν.

Ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτήν, κατὰ παράδοξον ἐξαίρεσιν ἐσκέφθη ὅτι τὰ Χριστούγεννα — ἅτινα συνήθως παρήρχοντο ἀπαράτηρτα δι' αὐτὸν — ἐμελλε τὴν ἐπαύριον νὰ τὰ διήρχετο μόνος ὡς πέρυσιν καὶ ἄλλοτε, καὶ τὸ πρᾶγμα τὸν ἐνέβαλεν εἰς τινα ἀόριστον μελαγχολίαν. Ὅλοι ἔχουμεν ἐν τῷ βίῳ μας παρομοίας στιγμὰς ἀδυναμίας. Ἐσκέφθη λοιπὸν εἰς τὴν ὑπανδρὸν ἀδελφὴν του, μητέρα ἀρκετῶν τέκνων, ἣν εἶχε τόσον καιρὸν νὰ ἴδῃ. Ἄν ἐπήγαγε παρ' αὐτῇ, ἴσως διήρχετο τὴν ἡμέραν εὐαρέστως. Μόνον ὅτε ἐπρεπε νὰ τῇ ἐπήγαγε κατὰ χάριν τῆς ἡμέρας, ἀλλ' ἐπὶ ἑλπίδι χάριν τῆς ἀδελφῆς του τί ἐσῆμαινε μία μικρὰ θυδία; Συμπέρασμα αὐτῶν τῶν γενναιοδώρων σκέψεων ὑπῆρξεν ἡ ἀγορὰ τῆς χῆνας. «Ἡ ἀδελφὴ βέβαια θὰ ἐξεπλήσσετο με τὴν ἀπροσδόκ. ἐπίσκεψιν, ἀλλὰ ποῖος μποροῦσε νὰ πηγαίη ἐκεῖ κάθε ὥρα μ' ἐκεῖνα τὰ διαβολόπαιδα! Αἱ, καὶ αὐτὰ τὰ καυμένα...» Ὁ κ. Φαρδῆς διήλθεν εἰς τὴν κλίνην του νύκτα τετραγμένην.

Τὴν πρωΐαν, ἀφοῦ ἐνωρίς ἡτοιμάσθη διὰ τὴν ἐξοδον, ἀνέβη εἰς τι κάθισμα διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν χῆνα ἀπὸ τινος ραφίου τοῦ διαδρόμου, ἐφ' οὗ τὴν εἶχεν ἐναποθέσει τὴν προτεραιάν. Ἀλλ' ὅποια φρίκη! ἡ χῆνα δὲν ὑπῆρχε πλέον εἰς τὸ ράφιον. Στρέφει αὐτομάτως περὶ αὐτὸν ὁ κ. Φαρδῆς βλέμμα πλῆρες ἀγριότητος· ὁ ἐνοχὸς ἦτο ἐκεῖ πλάνσιον, ἐμπροσθεν τῆς ἐξωθύρας, κρατῶν εἰς τὸ στόμα στερεῶς τὴν χῆναν ἀπὸ τῆς πτέρυγος. «ὦ, τὸν ἀθλίον! Ἦτο αὐτὸς οὗτος ὁ δακτοὺς γάτος, ὃν ἀπὸ τόσου καιροῦ ἠνείχετο ἐντὸς τῆς οἰκίας του. Ἐφ' ὁδισσθεὶς ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ γέρον διὰ μακρὰς σοῦδλας, εὐρέθη εἰς τὴν ἐξώθυραν ἐν μιᾷ στιγμῇ. Ἀλλ' ὅτε ἐφθασεν ἐκεῖ, ὁ κλέπτης εἶχε μετὰ τοῦ λαφύρου του ἐξαφανισθῇ.

Ἡ ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ἦτο παγετώδης ὡς ἡ παραμονὴ τῶν. Ὅλοι τὴν διήλθον περὶ τὰς ἐστίας τῶν οἰκίων τῶν. Ἀλλ' ὁ κ. Φαρδῆς τὴν διήλθεν ἐλαεινῶς. Μετὰ τὴν ἐξελίξιν σουδλαν εἰς τὴν χεῖρα, περιέμενεν ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς ἄλλην, ριγῶν καὶ ὀρθος πρὸ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου τοῦ, τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀθλίου γάτου. Καὶ ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτὸς δὲν τὸν εἶδον νὰ μετακινήθῃ ἐκεῖθεν.

Κ. ΠΡΑΣΣΑΣ

X. MARMIER

Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ

ΜΕΓΑΣ τις ραββῖνος ἀπεχώρησε τοῦ κόσμου, εἰς μίαν καλύδην, ἐν μέσῳ τῆς ἐρημίας, ὅπως ἐκεῖ ἐν βαθεῖᾳ μελέτῃ καὶ προσευχῇ βελτιώσῃ καὶ ἐξαγνίσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐορτῶν ὁ ραββῖ-

νος, καίπερ ἐν τῇ ἐρημίᾳ, τίθησι τὸν ὑλογημένον ἄρτον ἐπὶ τῆς τραπέζης αὐτοῦ ἀναμένων συνδαιτυμόνα, διότι ὁ νόμος κελεύει: «Ἐσο φιλόξενος». Ἀλλ' οὐδεὶς φαίνεται. Ὁ ραββῖνος κλαίει, πλῆττει τὸ στῆθος, ἀπελπίζεται, ἀκολουθῶς ὁμῶς τρέχει εἰς τὴν ἐξοχήν, εἰς τοὺς δρόμους, ζητῶν πανταχοῦ ὁδοιπόρον τὸν ὁποῖον νὰ φιλοξενήσῃ. Εὐρίσκει ἐπὶ τέλους ἐπαίτην τινὰ ρακένδυτον, τὸν ὁποῖον ὀδηγεῖ εἰς τὴν καλύδην του, τὸν νίπτει, τὸν ὑπηρετεῖ, τὸν φιλοξενεῖ διὰ τῶν καλλιτέρων αὐτοῦ οἶνων καὶ φαγητῶν. Τὴν ἐπιούσαν, ἐν ᾗ ὁ ἐπαίτης εὐχαριστῶν διὰ τὴν φιλοξενίαν ἤθελε ν' ἀναχωρήσῃ, ὁ ραββῖνος τὸν ἐμποδίζει.

— Ὁδοιπόρε, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς μοι ἀπέστειλε, μείνε ἀκόμῃ μίαν ἡμέραν καὶ μίαν νύκτα παρ' ἐμοί.

Ὁ ἐπαίτης μένει.

Ἀλλὰ ἐν ᾗ ἐκοιμάτο, ὁ ραββῖνος ἀρπάσας ὀζώδη τινα ράβδον ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς ξένου του καὶ τὸν πλῆττει ἀνὰ κνήμῃ.

— Τί σοῦ ἐπταῖσα ὁ ἀθλίος, κραυγάζει ὁ πτωχὸς ἐπαίτης.

Τότε ὁ ραββῖνος παραδόξως πίπτει εἰς τοὺς πόδας του, ζητεῖ συγγνώμην καὶ ἀρχεται περιποιούμενος καὶ θεραπεύων αὐτὸν μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ φροντίδος μέχρι τῆς τελείας αὐτοῦ ἀναρρώσεως.

Ἐκ νέου ὁ ἐπαίτης ζητεῖ ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἐκ νέου ὁ ραββῖνος τὸν ἐμποδίζει. Τὴν νύκτα ὁμῶς λαβὼν ἀξίνην προχωρεῖ νὰ κτυπήσῃ τὸν ξένον του, ἀλλ' οὗτος, προβλεπτικὸς ἦδη, τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ἀξίνην καὶ λέγει εἰς τὸν ραββῖνον:

— Ἡδυνάμην νὰ σὲ φονεύσω, ἀλλὰ σὲ λυποῦμαι, διότι εἶσαι παράφρων.

— Ἐλεος, ἔλεος, ἀναφωνεῖ ὁ ραββῖνος πίπτων εἰς τοὺς πόδας του, συγχωρῶνός με καὶ ἄκουσον. Ἡθελα νὰ ὑπακούσω εἰς τὸ βιβλίον τοῦ νόμου, τὸ ὁποῖον μὰς ἐπιβάλλει τρία πρώτιστα καθήκοντα: νὰ ἡμεθα φιλόξενοι, νὰ θεραπεύωμεν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ νὰ ἐνταφιάζωμεν τοὺς νεκρούς. Εἰσῆλθες ὑπὸ τὴν στέγην μου καὶ ἐξεπλήρωσα, ὅσον ἡδυνάμην καλλίτερον, τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας. Δὲν εἶχον ἀσθενεῖς. Σὲ ἐπλήρωσα διὰ νὰ σὲ θεραπεύσω. Δὲν εἶχον οὐδένα νεκρόν. Ἡθελον νὰ σὲ φονεύσω διὰ νὰ σὲ ἐνταφιάσω... Φεῦ, ἡ τελευταία μου ὥρα προσεγγίζει καὶ δὲν θὰ ἐκπληρώσω τὸ τελευταῖον τοῦτο καθήκον μου.

Καὶ πραγματικῶς ἐπέκειτο ἡ τελευταία αὐτοῦ ὥρα, ὁ δὲ ἀγγελὸς Κυρίου κατερχόμενος ἵνα ἀρπάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκραύγασεν οἰκτεῖρων:

— ὦ δυστυχεῖς ἄνθρωποι! Πῶς διὰ τῶν σκέψεών σας διαστρέφετε τοὺς ἀληθεῖς νόμους τοῦ Θεοῦ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΘ. ΠΟΝΤΗΡΗΣ

ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΦΕΓΙΕ

Ἐγεννήθη ἐν Σαίρ-Λό τὴν 11 Αὐγούστου 1812, κατήρξατο δὲ τοῦ φιλολογικοῦ του σταδίου διὰ τῆς μυθιστορίας, ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων καὶ κρυπτόμενος ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Desiré Harard. Τὸ πρῶτον ἔργον του ἦν ὁ Μέγας Γέρον. Τὸ 1848